

Tal dia com avui fa...

1 any

L'essència d'Unió
Demòcrates de Catalunya, el partit constituït pels sobiranistes d'Unió Democràtica, es va presentar ahir a Barcelona.

10 anys

Nova discussió
El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, i el PSC van protagonitzar una altra topada per la convocatòria de les eleccions catalanes.

20 anys

Pujol tranquil·litza
El president de la Generalitat va garantir a les multinacionals nord-americanes les perspectives d'estabilitat política i econòmica a Espanya.

Full de ruta

David Marín

Xanquetes apàtrides

La van descobrir anglesos i alemanys i en pocs anys va deixar de ser un poble de barques a la platja i fàbrica tèxtil a la carretera per passar a ser governada per una munió d'hotels crescuts de forma més aviat desordenada a banda i banda de la riera. La Calella que vaig conèixer fa trenta anys ja era llavors un destí turístic consolidat i esgotat, amb un carrer comercial ple de botigues de samarretes i tovalloles amb toros estampats i bars de *flamenco show* on una cambrera d'Hostalric disfressada de *bailaora* sevillana servia copes de gelat de nata i maduixes amb un alemany precari però funcional. Les botigues de records oferien figuretes de toreros i barrets mexicans de diferents mides. Alguns locals ja es posaven les mans al cap per la imatge de provincialisme caspós que oferia de nosaltres mateixos aquell marxandatge espanyolitzat. Però, ben mirat, si aquells anglesos i alemanys haguessin sabut que darrere d'aquella vestimenta de toros, toreros i *bailaoras* hi havia uns catalans que en la seva punyetera vida mai havien anat a una *corrida* i que treien un gran negoci d'aquell engany, encara els resultariem més dignes d'admirar.

Ara la globalització ha transformat les botigues de *souvenirs*, ha escombrat la tauromàquia i les sevillanes i les ha substituït per penjolls i samarretes de disseny d'un vague i desconegut origen indigenista i els cambres aprofiten els mesos d'hivern per fer cursos de tatuadors de lletres japoneses i per aprendre nocions d'holandès i rus a l'Escola Oficial d'Idiomes. Una gran estelada presideix la rotonda d'entrada al municipi.

Aquells anglesos i alemanys que fa dècades simbolitzaven l'entrada de la modernitat europea a les nostres platges ara són en plena crisi del *Brexit*: un rampell d'identitat ha portat els anglesos a trobar l'esclatxa per on allunyar-se de la influència dels alemanys i altres estrangeries, i aquests alemanys fa temps que miren amb desconfiança els països que van pujar al carro de la UE com a consumidors i que ara no només han deixat de consumir tant sinó que continuen reclamant i gastant com si creguessin que són rics. Enmig d'aquesta crisi d'identitat i xovinisme europeu, l'esperit de la Calella descreguda i comercialment hipòcrita és segurament un petit oasi apàtrida, el regne triomfador de banyadors, pells cremades i xanquetes despreocupades.

Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista, autor de 'L'Estat ecològic'

El president i el PIB

6 de juny. 19.30 h. Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat. L'ensopiment comença a afectar-me en l'acte oficial del Dia Mundial del Medi Ambient. Cap innovació, cap emoció, manca absoluta de lirisme. Cap elogi als valors i drets de la Mare Naturalesa. De sobte, què escolto!, el president Puigdemont ens sorprèn en el seu discurs de cloenda amb una OPA ideològica davant del biòleg Ramon Folch, que acabava de relacionar la millora de la qualitat ambiental de Catalunya amb la construcció de 500 plantes depuradores. El president-periodista, com aquell que no diu res de transcendental, parla que en un futur estat català la riquesa i la pobresa no es mesuraran mitjançant el PIB (producte interior brut) sinó amb la qualitat dels nostres béns naturals. Eureka! Puigdemont acaba de definir els sediments d'un país del segle XXI. "Qui escriuria avui, com fèiem els periodistes d'abans, que la riquesa d'una comarca es valorava pel nombre de cotxes matriculats i contaminants!", ens colpeja el president.

AQUESTA CRÍTICA DEMOLIDORA al concepte del PIB, com índex de valoració econò-

mica de *statu quo*, va deixar amb cara de circumstàncies la senyora Alba Cabañas, directora de l'àrea tècnica del Foment del Treball, convidada a dir també la seva en la commemoració.

PARLEM-NE. LES PARAULES del president comportarien en conseqüència un conjunt de mesures radicals. En sintetitzo quatre de les que considero més transcendents: 1) Canviar el PIB per un nou indicador de paràmetres bioeconòmics que internacionalitzin la salut de la població i l'estat de l'entorn natural (aigua, aire, sòl i subsòl). Hauríem de veure la manera d'introduir-lo en

la comptabilitat del nou estat i en les relacions econòmiques amb la UE, si ens hi quedem. 2) Abandonar la idea de creixement il·limitat com a motor econòmic per un decreixement responsable del consum que millori la qualitat de vida de la població. 3) Entrada en el govern del futur estat d'experts en ciències de la terra que defineixin objectivament la "capacitat de càrrega" del territori per escollir i impulsar un desenvolupament ecològic. La demografia i el turisme serien les primeres urgències a diagnosticar. 4) Optar per un model energètic 100x100 renovables i ajudar amb incentius i mesures fiscals que tots els habitants puguin autoproduir-se la seva electricitat.

GRÀCIES, SENYOR PRESIDENT, per donar suport al que ja hem deixat escrit en el projecte de constitució del grup Constituïm. Que tingui sort quan defensi aquesta tesi en el programa del nou partit sorgit de la refundació de Convergència. I ara em pregunto: com és que ERC i les líders antipitalistes de la CUP segueixen defensant el concepte tradicional del PIB? Que hi reflexionin.

“Puigdemont acaba de definir els sediments d'un país del segle XXI

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Màquines de peatge d'autopistes

■ Em semblen molt poc pràctiques aquestes màquines que han instal·lat a les autopistes per a l'autocobrament del peatge. Per exemple en l'últim tram del peatge de la C-32 (Àrea de Tordera - Maresme) l'import a pagar és d'1,11 euros i com que aquestes màquines no admeten monedes de 0,01 i 0,02 euros, tant si poses una moneda com un bitllet, et retornen sempre quatre monedes de 0,01 euros o dos de 0,02 euros, amb la qual cosa si has de passar sovint per aquest peatge i no vols pagar amb targeta, vas acumulant aquestes petites i inservibles monedes que són un destorb. Em sembla incomprendible que amb l'avançada tecnologia actual no hagin dissenyat aquestes màquines per a l'admissió de monedes de 0,01 i

0,02 euros. Una obvietat que em fa pensar que aquestes petites anomalies quotidianes, tan freqüents, són el reflex de les grans incompetències que pateix la nostra societat.

GUILLERMO MARTÍ CEBALLOS
Sant Pol de Mar (Maresme)

Males pràctiques de Rodalies Renfe

■ Quin criteri de Rodalies Renfe és correcte quan has picat per equivocació amb una targeta d'una zona per a un itinerari de dues? Pagar la diferència o imposar una multa per viatjar sense bitllet? Fins ara semblava que era la primera opció, però et pots trobar que no. A Sants, depèn de l'humor de l'interventor que et trobes al punt d'informació quan vas a explicar la incidència? Deu ser això. Ara posa una reclamació al servei d'atenció a l'usuari de la ma-

teixa estació perquè ho consideres injust. La primera informació que et donen és que la reclamació no servirà de res i no val la pena fer-la. Si insisteixes miraran de derivar-te al Servei d'Organització del Departament de Territori i Sostenibilitat, que és a prop de l'estació, però que només s'ocupa del tractament i protecció de dades. Males pràctiques per a un servei arbitrari a l'usuari.

VICENT SANZ
Barcelona

Jorge Fernández Díaz i la dignitat de l'AEIC

■ Els que signem aquesta carta, enginyers industrials, membres de l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya (AEIC), manifestem la nostra incomoditat de pertànyer a la mateixa associació que el senyor Jorge Fernández Díaz.

Entenem que les manifestacions que han estat publicades als mitjans de comunicació, atribuïdes a l'esmentat enginyer i que no han estat desmentides, són impròpies d'un membre de la nostra associació.

L'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya fou fundada l'any 1863 i ha tingut membres tan il·lustres com Pompeu Fabra, Carles Pi-Sunyer, Rafael Campalans i més recentment Coll i Alentorn, Enric Ras Oliva i Enric Freixa Pedrals, entre molts d'altres.

Els estatuts de l'associació estableixen que per una causa greu es pot determinar l'expulsió d'un membre de l'associació. Seria una bona manera de mantenir la dignitat d'un col·lectiu, el d'enginyers industrials, i d'una institució amb més de 150 anys d'existència.

ÒSCAR GIMENO, delegat de serveis de l'AEIC, i JOAN VALLVÉ, expresident de l'AEIC
Barcelona